

Dersom en enkelt af os tror at have lidt en Uret af sin Nabo, da søger han Domstolene. Hvad der er naturligt og rigtigt for den enkelte, hvorfor skulde det ikke være retfærdigt mellem Nationer?

Lad os da ophæve alle Muligheder, der fører os til Krige, og lad os lette Folkenes Byrder for de uhyre Rustninger. Paa den Maade genopretter vi Sikkerheden og skaaner Folkene for Angsten for den ukendte Fare.

Til Arbejde!

Lad et Verdens-Opraab bære vore Bøner om Fred til de Ører og Hjerter, af hvem Millioner Mennesker er afhængig!

Regeringer kan ikke ønske Krig, thi det vilde kun være en Ulykke for enhver og vilde uundgaelig ødelægge baade Sejrherren og den overvundne; men der siges disse, at Folkene ønsker det, og denne Fejltagelse kan føre til den sørgeligste Ulykke.

Lad os derfor bringe dem Sandheden ved Hjælp af en Massepetition, organiseret af Fredsforeningerne i alle Lande, og lad denne Manifest være saa overbevisende, at der ikke bliver Skygge af Tvivl om Folkenes Afsky for Krigen.

Broderkærligheden vokser ved Freden, som Velstand ved Arbejde!

Dette Opraab er undertegnet af Fredskongressens Bureau og Fredsbureauets Kommission. Disse 26 Personer bestaar af Europas mest fremragende Fredsvenner. Folketingsmand F. Bajer er, som omtalt, den, der var Formand i det tidligere nedsatte Udvalg. Han blev genvalgt til Formand for Kommissionen. Af Kvinder findes kendte Navne, som Baronesse Bertha von Suttner, Julie Toussaint, Marie Goegg og den bekendte amerikanske Jurist, Miss Belva Lockwood.

Sølvbryllup.

Hr. Folketingsmand F. Bajer og Hustru holder Sølvbryllup den 8de Oktober.

Det vil vistnok være Kvindesagens Venner en Glæde i den Anledning at vise Sølvbrudeparret deres Opmærksomhed.

Flere Foreninger ønsker at indbyde til et Festmaal for Brudeparret. De, der ønsker at deltage heri, kan henvende sig til Johanne Meyer, Naboløs 4.

Undervisning i Stenografi.

I vor travle Tid gælder det om at fatte sig i Korthed. Saa faa Ord som muligt i Tale og Skrift, om man vil høres. Af samme Grund stiger ogsaa Fordringerne til den korte Skrivemaade, Stenografien, saa enhver, der søger Kontorplads, helst maa kunne stenografere.

Svenskerne er i den Henseende foran os. Frøken Constance Nymann fra Gøteborg, som tilbyder Undervisning i Stenografi, viste ved Kongressen i London 1887, at hun, 11 Aar gammel, kunde stenografere 120 Ord i Minutet, og ved et Lærermøde i Sverige, hvor Talen var om at indføre Stenografi som Skolefag, viste hendes 5aarige Søster Berta, at hun med Lethed kunde læse, hvad hendes 7aarige Søster havde stenograferet efter Diktat.

Frøken Constance Nymann fra Gøteborg tilbyder Medlemmer af Kvindeforeninger Un-

dervisning i Stenografi for modereret Betaling. Frøkenen underviser efter det Gabelsbergerske og Arendske System.

De samlede Kvindeforeningers Kontor modtager Indmeldelser.

Unge Pigers Uddannelse i Huslighed.

Den offentlige Diskussion om dette Emne, hvortil Kvindelig Fremskridtsforening havde indbudt i Mandags, havde samlet et talrigt Besøg med en interesseret Tilhørerkreds. Man mærker, at det er et af Tidens brændende Spørgsmaal. Var det tidligere et staaende Spørgsmaal: „Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole?“ saa spørger Forældre nu: „Hvad skal vi lade vore Døtre lære?“ — Det er ikke alene i Arbejdernes Hjem, at det økonomiske Tryk tvinger de unge Døtre til at søge Erhverv, det er ogsaa Middelstandsklassen, som Nøden tvinger dertil, og man gør da den Erfaring, at aandelig umodne og faglig udygtige bliver de unge Piger en Kæstebold for Arbejdsgivernes Vilkaarlighed.

Fru Johanne Meyer indledede Diskussionen med en Skildring af vore bestaaende Forhold og viste, at hvor værdifuldt det end kunde være for den unge Pige at lære at koge, kunde alle unge Kvinder dog ikke ernære sig derved, lige saa lidt som alle var anlagte dertil. Hovedsagen var, at de Unge lærte en bestemt Beskæftigelse, hvorved de kunde tjene deres Brød, og som de havde Anlæg for.

Forældre klagede gennemgaaende over, at de ikke havde Raad til at lade deres Sønner lære et Haandværk, hvorledes skulde de nu kunne have ogsaa deres Døtre hjemme i Læretiden.

Fru Meyer mente, at hvis Forældrene ikke er i Stand hertil, da maa Kommunen træde til og oprette Fagskoler baade for unge Mænd og for unge Kvinder.

En Del af de Tilstedeværende fandt det heldigst, om alle unge Piger lærte at koge, men helst hos Familjer. Et var hele Forsamlingen imidlertid enige om, nemlig, at en Skoletid i Ungdommen burde alle unge Piger have, baade af intellektuelle og økonomiske Grunde.

Børnesanatoriet.

Dejligt Solskin, mange Mennesker og hele den kongelige Familie — hvad kan en Fest i velgørende Øjemed ønske sig mere? Jo, Fru Harbou er altid heldig med sine Foretagender; og Børnesanatoriets Formaal er virkelig ogsaa saa smukt, at der ikke kan gøres for meget for den Sag. Se de smaa blege Ansigter blive sunde og runde af frisk Luft og god Mad, det er en stor Glæde.

Havefesten i Søndags indbragte forhaabentlig mange Penge, at dømme efter, at Kronprinsen betalte 10 Kr. for et lille Æble, som han forærede den nærmeststaaende lille Dreng, o. s. v.

Fremragende Kunstnere ydede deres Assistance, og alle Folk glædede sig ved den vellykkede Fest.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Siczepanski.

Der var rigtig muntert paa Ballet hos Rzewerski's i Szankowo, uagtet den gamle Hovedbygning egentlig ikke ejede et Værelse, hvori der kunde gives et Bal. Det største Værelse havde fire Fag Vinduer, hvidkalkede Vægge og daarlige Gulvbrædder. Det kaldte de Salen, og der dansede de. I et Hjørne stod et Anretningsbord med Champagneflasker, hvis Antal stadig voxede; thi de tomme blev staaende, og der kom bestandig fulde til. Hvem der var tørstig, gik derhen og drak og ventede ikke, indtil Tjeneren havde serveret ham et Glas. Ingen tænkte paa, om det maaske vilde være det sidste Glas Champagne, som man bød ham hos Rzewerski's i Szankowo. Hr. von Rzewerski tænkte jo heller ikke derpaa lige saa lidt som hans Kone og hans fire Døtre, af hvilken den ene var smukkere og mere munter end den anden. Men den Lystigste var dog den gamle Herre og bekymrede sig ikke om, at Herligheden kunde tage Ende, uagtet Enden var meget nær.

Fru von Barovski havde i Begyndelsen følt sig en Smule ubehagelig til Mode. Men der var alt for megen ægte Hjertelighed i Rzewerski's lystige Letsindighed, alt for megen Gratie i deres Daarskaber, til at man i Længden havde kunnet modstaa den. Fru von Barovski havde fuldstændig fortullet den gamle Hr. von Rzewerski, og Hr. Jozif gjorde Kur til alle fire Døtre, Kadwiza, Zosia, Katarzyna og Malgarzata, i al Ære naturligvis, og uden at hans Hustru kunde tænke noget Ondt derved, thi Familjerne paa Baranyce og Szankowo havde i over to Hundrede Aar holdt Naboskab med hinanden, og deres Børn var opvoksende tilsammen.

Der gik pludselig en Hvissen gennem Selskabet, Hovederne blev stukken sammen, det forstemte Klaver og de hvinende Violiner brød af midt i en Mazurka. Fra Hoveddøren kunde der i Horisonten ses et stærkt Ildskær, og hvor meget end Hr. von Rzewerski bad sine Gæster om ikke at lade sig forstyrre, da Taget jo ikke brændte over Hovedet paa dem, saa styrtede dog alle, baade Herrer og Damer, hen imod Døren. Der stod de og stredes om, hvor Ilden kunde være, den ene sagde her, den anden der. Hr. von Barovski havde ikke et Øjeblik været i Tvivl om, at det brændte paa Baranyce. Han vilde kun langsomt forberede sin Hustru derpaa, men han havde allerede givet Besked om at spænde for. Han søgte at faa hende til at blive i Szankowo, men hun vilde ikke. En Uro havde bemægtiget sig hende. Hun indhyllede sig i en Pels, og det forekom hende

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.